

groepsblad

brownsea groep 66

NR. 14

OKTOBER 1990

Beste ouders en leden,

Na alle vakanties en een hele mooie zomer, zijn we al weer een paar weken op weg in het nieuwe scoutingseizoen.

Voor de Brownseagroep een jubileumjaar.

Het wordt ons 25e seizoen.

Bovendien wordt dit seizoen dan eindelijk ons nieuwe clubhuis geopend. Met recht een gedenkwaardig jaar, waarvan we u regelmatig op de hoogte gaan houden.

In dit nummer van de KUDU een eerste aanzet daartoe.

Voorts in dit nummer de verslagen van de diverse zomerkampen.

Altijd de moeite van het lezen waard.

Ook de wist-je-datjes ontbreken niet.

Een paar belangrijke mededelingen wil ik hier vast kwijt.

- Ongetwijfeld heeft u de brief gelezen over de grote clubactie. Dit jaar dus met een intekenlijst. We hopen zodoende meer loten te verkopen dan andere jaren. Het geld kunnen we goed gebruiken voor de inrichting van ons nieuwe clubhuis. Graag uw ondersteuning hierin.

- Eerdaags is er weer de jaarlijkse foto en dia bezichtiging in het clubhuis. U kunt dan weer de foto's bestellen van de diverse kampen. Een datum was bij het ter perse gaan van dit nummer nog niet bekend.

- Ik wil de ouders en leden hierbij nog eens op het hart drukken om ons even te bellen als uw kind (of jijzelf, welp en verkenners) niet naar een opkomst kan komen. Dat is voor ons heel belangrijk in verband met het programma en eventuele inkopen. Vast bedankt.

- Tot slot uw aandacht voor het stukje over de nieuwbouw van ons clubhuis, verderop in deze KUDU.

Welnu, ik houd u niet langer op. Veel plezier met deze KUDU !!

Philip Weber
Groepsvoorzitter.



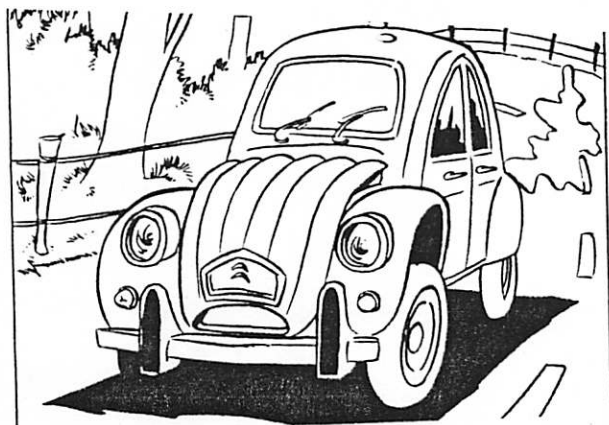
CHINA

Zaterdag 7 juli

Vandaag was het dan zover, zomerkamp 1990 begon. Om 10.30 verzamelde alle verkenners, welpen en leiding met hun ouders op de Daltonlaan, waar de laatste bagage in de busjes en de auto's gepropt werd en we gezamenlijk openden.

De verkenners vertrokken als eerste want zij moesten ook het verst rijden. Kort daarna vertrokken ook de welpen. We reden naar een groot clubhuis in Putten, waar we om 13.00 uur aankwamen. De ouders die ons gebracht hadden, namen nu ook afscheid en kamp 1990 was begonnen. Na de lunch spraken we een paar regels af en daarna mocht iedereen z'n eigen plekje in de slaapzaal opzoeken. Als je je bedje gespreid had, mocht je vrij gaan spelen. Aan het eind van de middag deden we nog een aantal spelen.

Om half zes gingen we onze handen wassen en genoten we van onze eerste maaltijd door onze kampkoks bereid. We aten lekkere soep en een heleboel boterhammen.



Na het eten werd er gecorveed en om half acht gingen alle welpen onder leiding van akela en sahi een avondwandeling maken door het bos. Onderweg hoorden ze uit een paar struiken een zacht gekreun komen en toen we gingen kijken, hing daar tegen een boom een in elkaar geslagen chinees. Hij brabbelde in het chinees, maar omdat wij vaak bij de "chinees" eten, konden we hem toch wel verstaan. Hij vertelde, dat hij geslagen was door de ninja's van de japanse keizer Hironito. Deze keizer had ook het theeservies van de chinese kroonprinses Darowella gestolen en hij wilde nu keizer van china worden. Darowella was in grote problemen want, omdat zij niet meer uit het theeservies kon drinken, werd haar vlecht steeds korter en verloor zij haar macht.

Het hele verhaal was diep triest en we stonden haast te huilen, tot er een welp besloot dat wij de prinses wel konden helpen, we waren hier nu toch. De chinese bediende, die Tehé heette, vond dit een goed idee. Hij waarschuwde ons echter wel dat de ninja's zeer gevaarlijk waren en dat we als beste, als eerste de hulp van de tovenaars van China konden invoeren. Tehé wees ons de weg naar de tovenaars en strompelde daarna naar huis.

Wij gingen op zoek naar de tovenaars die we vonden in een hut in het bos. Eerst vertrouwde hij ons niet, maar toen wij vertelde dat we heel betrouwbare scouts waren en door prinses Darowella zelf uitgenodigd waren geloofde hij ons. Hij vertelde dat keizer Hironito inderdaad het theeservies had, maar dat als hij of iemand anders dan de prinses er uit zou drinken, dat dan heel gevaarlijk was voor diegene. Hij wenste ons verder veel succes en we konden altijd bij hem om hulp komen. Daarna lieten we de tovenaars in z'n hutje achter en gingen terug naar het clubhuis.

Hier kregen we nog wat te drinken gingen allemaal onder de zelfgemaakte douche en daarna ons slaapzakje in. Er werd nog een verhaal voorgelezen en daarna ging het licht uit, maar het duurde nog heel lang voordat ook het laatste welpje z'n oogjes dicht had.



Zondag 8 juli

Dat iedereen laat was gaan slapen was ook wel te zien de volgende dag met het ochtendgym van akela. Zelfs aan het ontbijt zaten sommigen nog te slapen. Daarna was er weer corvee en om 10.00 uur was er een echt chinese opening.

Vandaag gingen we allemaal chinesige dingen doen. We begonnen met een groot chinesees stratego in het bos waarvan hathi alles wist. Het was heel spannend en je moest er hard bij lopen zodat iedereen om 12.30 honger had. We lunchten en hielden daarna een klein rustuurtje. Na de rust was er een postenspel waarbij je bij iedere leider iets chinesees kon doen. Er was chinesees knutselen met sahi, overhemden schilderen met akela, geheimschrift leren bij hathi en chinese kaarten schrijven bij baloe. Aan het eind van de middag had ook iedereen een chinese hoofdband, chinese oogjes en een snor.

數 百 園 工 作

Toen we net limonade hadden gedronken werd er opeens op het raam gebonsd. We schrokken ons allemaal een chinesees hoedje, want er sloop een ninja om ons clubhuis. Toen we echter naar buiten stormden was de ninja verdwenen.

Alle chineseesjes gingen nog even buiten spelen en vlak voor het eten maakten we met z'n allen een chinesees dansje. Daarna was er een fantastische chinese maaltijd, waar Janjaap Toeter speciaal voor naar china kwam. We aten met stokjes en dronken uit chinese theekommen.

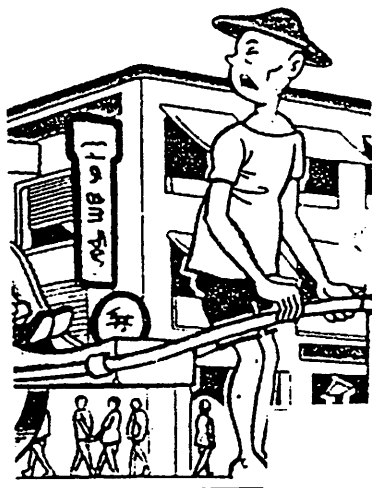


Er was een echt chinees menu en alleen de welpen die mee op kamp geweest zijn kunnen dit lezen (het is namelijk chinees!)

CHINEES MENU VAN RESTAURANT "YAB YUM YUM"

CHINA-JUNK-FOOD
TOK-KIPPIE
REES KAK-KIE
KRAK HAP
UIL-E PIS

Na dit heerlijke maal en de gebruikelijke afwas gingen we naar het bos om theezakjes-smokkelaartje te doen. Toen we al een tijdje bezig waren, zagen sommige welpen ineens een vreemd figuur lopen. Het was een dame met een parasol en een chinese hoed en een lange zijden mantel. Jullie begrijpen het al; het was de chinese prinses. Zij kwam eens kijken of we haar servies al gevonden hadden en toen dat niet het geval was werd ze wel een beetje verdrietig. Ze liet haar lange vlecht zien, die tot halverwege haar rug hing en ze vertelde dat die vlecht vroeger tot op haar keizerlijke achterwerk hing. We hadden medelijden met de prinses en beloofden dat we nog beter ons best zouden doen om haar te helpen. Daar was ze heel blij mee en tevreden ging ze weer naar haar paleis. Na het spel was het tijd om te douchen en naar bed te gaan.



Maandag 9 juli

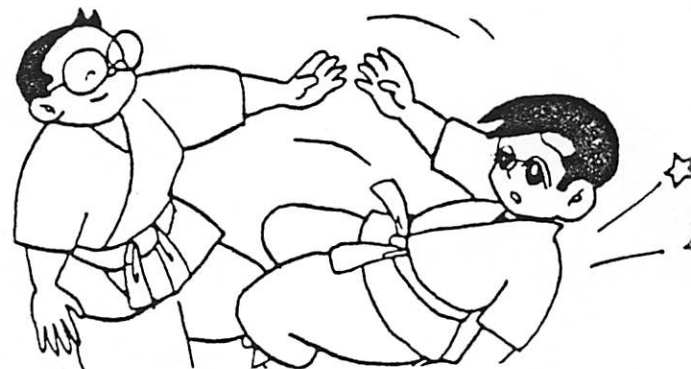
Vandaag hadden we ochtendgym met baloe die ons flink lang bezighield. Hierna hadden we wel een ontbijt verdiend en na het corvee en de chinese opening wilden we net een spel gaan doen toen de chinese bediende Tehé eraan kwam strompelen. Hij vertelde dat hij vanmorgen in het bos liep om theebladeren te plukken en er toen een ninja met het servies gezien had. Natuurlijk ging hij er achteraan, maar hij was niet zo sterk als de ninja. Wel had hij hem een beetje verwond, zodat de ninja nu mank liep en zichzelf met een stok moest ondersteunen.

Dinsdag 10 juli

Deze morgen gebeurde er iets engs.....de meeste welpen lagen nog te slapen, toen de buitendeur van de slaapzaal open ging en er iemand binnen kwam. Deze persoon gaf een bons op de deur en deed toen zijn zaklamp aan.....het was de NINJA!!!

Onmiddellijk was er paniek en iedereen was erg bang. Op de deur had hij met een mes een brief opgehangen waar op stond dat wij ons met onze eigen zaken moesten bemoeien. De leiding besloot om onmiddellijk naar huis te gaan en ze begonnen hun koffers al te pakken. Gelukkig werden zij door de welpen van dit plan afgebracht en bij het ontbijt spraken we af, dat we vandaag ons zouden trainen in kracht en behendigheidsoefeningen. Na de chinese opening begon er dus een soort chinese sportdag, om de ninja's te laten zien dat we echt niet bang waren.

Er waren allerlei trainingen, zoals;pijl schieten, kung-fu vechten, jongleren met borden op stokjes, draagstoelenrace, pinda's vervoeren met stokjes en chinese kaarten. Hier waren we de hele morgen zo druk mee bezig, dat het al snel tijd was om te lunchen.



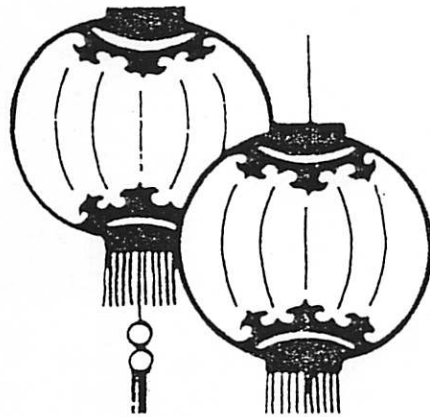
Na de lunch was er geen corvee, want we hadden vanmiddag een verrassingsprogramma; we gingen naar het tropisch zwembad. Hier bleven we de hele middag en toen we terug kwamen hadden de koks een pan heerlijke macaroni voor ons klaarstaan.

Als avondspel deden we het dierengeluidenspel en hierna was het voor de meeste welpen de hoogste tijd om naar bed te gaan. Voor de oudste welpen; Frits, Lucas, Ingeborg en Cynthia was er iets veel spannenders; een dropping!!!! Hier kwamen ze, samen met Baloe pas heel laat en heel moe van thuis.



Woensdag 11 juli

Deze morgen was er ochtendgym met hathi, alleen de vier droppers van gisteren mochten uitslapen. Na het ontbijt en de chinese opening was het heel mooi weer geworden en gingen we een eind het bos in om te spelen. Tegen het middageten kwamen we pas weer terug en toen aten we buiten onze boterhammen. Tijdens het eten kwam prinses Darowella langs. Ze was nog steeds verdrietig want haar staartje was weer korter geworden ja, dat konden wij ook wel zien. We vertelden haar dat we de ninja's op het spoor waren en al een kopje hadden gevonden, helaas was dat weer gestolen door de ninja's, maar de prinses was er toch zo blij mee dat ze ons uitnodigde voor een lampionnenoptocht die avond. Daarna ging ze weer weg en wij gingen aan het werk om lampionnen te maken en inderdaad na een middag hard werken hadden we allemaal een prachtige lampion.



Hierna was het tijd om aan het eten te beginnen want we moesten ons eigen eten klaarmaken op een kampvuur. Er was voor ieder nest een hele kip, een zelfgemaakt stokbrood en voor allemaal; gevulde appels en bananen. We hadden een heerlijke maaltijd, helemaal zelf gemaakt.

Daarna werd het al een beetje donker en gingen we op weg met onze lampionnen. Het was een prachtige sliert van lichtjes door het bos. Plotseling moesten we stil zijn en onze lampionnen uitdoen. Recht voor ons hoorden we stemmen en heel in de verte zagen we twee ninja's zitten bij een kampvuurtje. We slopen dichterbij en zagen dat ze een kistje verstopten en toen weer weggingen.

Toen ze echt weg waren, pakten we het kistje en keken wat er in zat.....een onleesbare brief en.....ons gestolen kopje. Snel namen we dit mee naar het clubhuis en verstopten alles goed. Daarna gingen we douchen en na een verhaaltje naar bed.



Donderdag 12 juli

Na het gebruikelijke ochtendgebeuren stonden we rond de vlaggemast te verzinnen wat we nu moesten doen. We konden geen van allen de brief lezen die we van de ninja's hadden afgepakt. We besloten naar de tovenaar te gaan, maar die was niet thuis. Wel vonden we een boodschap van hem dat hij in een ander bos aan het mediteren was. Dus gingen we naar het andere bos en vonden hem.....boven in een boom. We legden ons probleem voor en de tovenaar las de brief. Hij vertelde dat op het papier het japanse woord magie stond en dat dit papeir een geheime boodschap had. Om die te kunnen lezen had hij z'n toverboek nodig. Wij moesten dat toverboek gaan halen met behulp van de magische route. Hij gaf ons de route mee en daarna vertrokken we naar het clubhuis. De magische route was een moeilijke en zware weg, maar tenslotte vonden we de oplossing. We moesten het toverboek op een open vlakte onder een steen vandaan halen. Gelukkig vonden we het boek en daarmee gingen we naar de hut van de tovenaar (tussendoor hadden we ook nog gegeten, maar het verhaal is te spannend om het daarvoor te onderbreken).

Toen we bij de hut van de tovenaar kwamen, roken we wel al de wierooklucht, maar we zagen de tovenaar niet. Wel stond zijn toverbol te branden en toen we dichtbij kwamen, hoorden we geluid; het kwam uit de bol!!!!!!

Marijke en Susan moesten het toverboek voor de bol neerzetten en zo kon de tovenaar door zijn bol lezen. Hij vertelde ons echter raadsels; iets over vuur en een vlam en ; hoe dichterbij hoe beter. We snaptten er niets van maar de bol vond het genoeg en hield op met spreken. We gingen naar het clubhuis en dachten diep na over de woorden van de tovenaar. Totdat een welp op het idee kwam om het papier boven een kaars te houden en toen ontdekten we de geheime boodschap. We schrokken er wel een beetje van, er stond namelijk in dat vanavond om 10.30 de kroning van keizer Hironito zou zijn. Wat konden we doen????

Er stond ook in dat de keizer uit het theeservies van prinses Darowella zou gaan drinken en we waren heel benieuwd hoe dat zou aflopen.

Voor het eten deden we een tangramspel en daarna aten we weer chinees eten. Na het eten en corvee gingen we nog wat spelen doen totdat het 10.00 uur was. We verzamelden en spraken af goed bij elkaar te blijven, daarna staken we onze lampionnetjes weer aan en volgden een groen spoor naar de plek van de kroning. Dit was op een hoge berg en we gingen op flinke afstand voor de berg zitten. Even later zagen we Hironito verschijnen. Hij zag er heel eng uit en hij schreeuwde tegen ons. Daarna dronk hij uit het theeservies en we durfden bijna niet te kijken. Plotseling verschenen er rookwolken en er klonken knallen, het licht begon te flitsen en het leek wel of de keizer in de brand stond. Hij draaide op zijn benen en met een grote laatste knal was hij verdwenen.

We wachtten een poos tot de rook was opgetrokken en gingen toen kijken; van de keizer en z'n helpers was weinig meer over.

We namen het theesaervies mee en gingen naar het clubhuis. Hier dronken we nog wat om van de schrik'te bekomen, daarna was het meer dan tijd om naar bed te gaan.

Vrijdag 13 juli

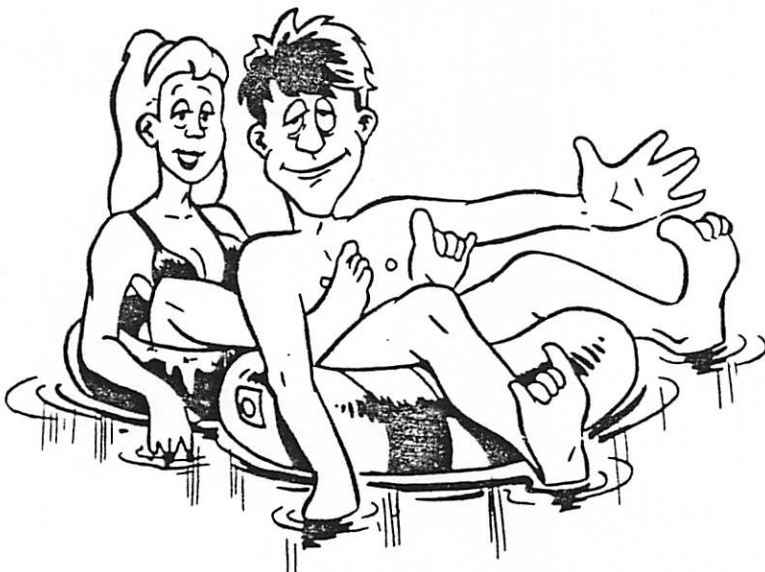
Het kostte heel wat moeite om iedereen wakker te krijgen en daarna was er ochtendgym met sahi. Bij de chinese opening kregen we nog een complimentje van de leiding dat we nu toch mooi het theeservies te pakken hadden en we hoorden dat we als verrassing nog eens naar dat mooie zwembad gingen. Het was hardstikke mooi weer en we bleven er de hele dag tot vier uur. Toen kwam ook akela eraan en gingen we met z'n allen naar het clubhuis. Iedereen moest iets oefenen voor de bonte avond en om zes uur gingen we eten. De koks hadden zich deze laatste avond uitgesloofd en we hadden een ontzettend lekkere barbeque.

Ondertussen werden er allerlei toneelstukjes gedaan door de welpen.

Toen iedereen z'n buikje rond had, kwam daar prinses Darowella aanstappen. Vandaag was haar kroning en wij waren daar voor uitgenodigd. Ze had een zeer kort staartje dat nog maar net onder haar hoed uitkwam en ze was dolgelukkig dat wij haar theeservies compleet hadden. Ze had zelf een speciale theesoort meegebracht en alle welpen kregen ook een kopje van deze thee. Toen Darowella haar thee op had kreeg ze vreselijke jeuk op haar hoofd en inderdaad; langzaam maar zeker begon haar staart te groeien en te groeien, net zo lang totdat hij weer tot aan haar keizerlijke achterwerk kwam. Nu was Darowella weer de echte heerseres over china!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ze bedankte iedereen met een hartelijke kus en beloofde een kadootje voor allemaal. Daarna vertrok ze om te gaan regeren in haar eigen paleis.

Wij ruimden de rommel op, douchten en keken in bed naar de laatste act van vanavond; een playback van Ingeborg en ILona. Daarna sloep iedereen heel snel in.



Zaterdag 14 juli

Vandaag was het een rommel in het clubhuis. Iedereen liep spullen te verzamelen om in te pakken en alles moest schoongemaakt worden. Er was haast geen tijd om te spelen, maar toen de ouders die ons op kwamen halen het terrein op kwamen waren we toch aardig uit de rotzooi.

Vlak voor we weggingen, gingen we allemaal op de foto (die heel leuk is geworden!) en daarna stapten we in de auto's om naaar Rotterdam te rijden. Om 12.30 kwamen we op de Daltonlaan aan en hier stonden bijna alle ouders op ons te wachten. Voor de laatste keer deden we ons chinese lied en daarna kreeg iedereen het kado van prinses Darowella. Moe en tevreden gingen alle welpen naar huis.

Zomerkamp 1990 was weer voorbij.



TOT BESLUIT

Ja, als laatste zijn er altijd een heleboel mensen te bedanken.

Bedankt lieve ouders, dat jullie met z'n allen ons heen en weer naar Putten hebben gebracht.

Bedankt lieve Polleke en Tjap-Tjoy voor al dat heerlijke, gezellige eten dat jullie voor ons verzorgd hebben.

Bedankt, lieve leiding dat jullie weer zoveel leuke spelletjes hebben bedacht en uitgevoerd.

En bedankt lieve welpjes dat jullie dit jaar zo gezellig hebben meegewerkt aan een onvergetelijk kamp.

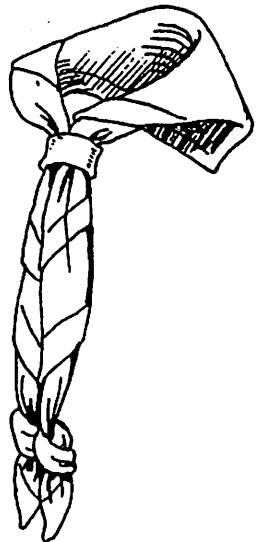


Wist u dat

- het nieuwe seizoen inmiddels begonnen is ?
- dit op 1 september met een gezamenlijk spel in het "Vroe" is gebeurd ?
- met "Vroe" in het Brownseajargon het Vroesenpark wordt bedoeld ?
- dit spel erg leuk was ?
- het een soort ganzenbord was ?
- sommige groepen wel erg vaak terug naar start moesten ?
- dit de pret niet mocht drukken ?
- er 2 welpen naar de verkenners zijn overgekomen ?
- dit Lucas en Frits zijn ?
- zij hun nestharen alweer kwijt zijn ?
- dit komt door het overvliegen ?
- wij (de verkennersleiding + verkenners) hen van harte welkom heten ?
- er maar liefst 6 (zes) verkenners tegelijk naar de rowans zijn vertrokken ?
- dit door middel van een kabelbaan is gebeurd ?
- deze kabelbaan wel erg steil ging ?
- er ondanks dit gelukkig geen ongelukken zijn gebeurd ?
- dit Michel, Bas, Hugo, Vincent, Dennis L. en Jean-Paul zijn ?
- dit een vermelding in het Guinness book of records waard is ?
- dit namelijk in de laatste 10 jaar niet meer is voorgekomen ?
- hiermee het aantal rowans/sherpa's op 9 is gekomen ?
- begeleider Jan Soeters hier heel blij mee is ?
- de tiende misschien in aantocht is ?
- dit nog onzeker is ?
- hierover op topniveau nog druk wordt overlegd ?
- ik mijn mond dus al voorbij gepraat heb ?
- ik hierover dus niets meer zeg ?
- dit eigenlijk een hele speciale Kudu is ?
- er geen Kudu is die niet speciaal is ?
- het speciale aan deze is dat ik (Patrick) er voor het eerst in ruim 15 jaar iets in schrijf ?
- waarschijnlijk niemand dit wil geloven ?
- ik het zelf nauwelijks kan geloven ?
- het toch echt zo is ?
- dit niet de laatste keer is ?
- ik over 15 jaar wel weer eens wat zal schrijven ?
- dit een grapje is ?

- Raymond na ongeveer 18 herkeuringen niet in dienst hoeft ?
- dit waarschijnlijk voor zowel Raymond als het leger het beste is ?
- ik hier verder niets mee bedoel ?
- hij is afgekeurd op hyperventilatie ?
- wij niet wisten dat hij daar last van had ?
- hij dit zelf ook niet wist ?

- De familie van Herk een schitterende tent aan de groep hebben geschonken?
- Philip een nieuwe auto heeft gekocht?
- Paul ook een nieuwe heeft?
- Dat ze in Ommen onveilige glijbanen hebben?
- Hugo dit ondervonden heeft?
- Alle Zomerkampen zeer geslaagd zijn?
- De Kudu een nieuwe rubriek heeft?
- Het Rowan weekend ook geslaagd was?
- Dat de Kudu door de Rowans is samengesteld?
- Het nieuwe clubhuis nu echt in aantocht is?
- De brownsea-groep nog steeds nieuwe leden kunnen gebruiken ?
- Dat onze Akela en Hopman al 2 jaar getrouwd zijn?
- Ik hun namens de hele groep feliciteer?
- Ik hoop dat hun huwelijk eeuwig mag duren?
- Jean-Paul eindelijk uit het gips is?
- DE BROWNSEA-GROEP DIT JAAR 25 JAAR wordt?
- Wij dit uiteraard zullen vieren?
- U hier nog bericht over krijgt?
- Ik hierbij de rubriek sluit?



BELANGRIJK NIEUWS VAN EN VOOR DE VERKENNERSTROEP

De vakanties zijn voorbij, de scholen weer begonnen, de openingsdag hebben we achter de rug, kortom: het nieuwe scoutingseizoen is weer begonnen.

Na een welverdiende vakantie is een ieder weer 'opgeladen' terug en maakt zich op voor een druk seizoen. Dit jaar bestaan we immers 25 jaar en eindelijk gaat er begonnen worden met de nieuwbouw van het clubhuis aan de Daltonlaan. Voor het echter zo ver is, zullen we met z'n allen de armen uit de mouwen moeten steken, want er nog het nodige te regelen, organiseren en uit te voeren voor het allemaal zo ver is.

Ook binnen de verkennerstroep is er iets veranders: we hebben afscheid genomen van Michel, Hugo, Bas, Dennis, Jean-Paul en Vincent die de rowanafdeling onveilig gaan maken. Ik hoop dat ze er minstens net zoveel plezier zullen hebben als ze (hopelijk) bij de troep hebben gehad en dat ze Jan (begeleider, red.) een beetje zullen ontzien in den beginne. Voornoemde stijgt namelijk met stip van 3 naar 9 (negen) rowans. Geef 'em dus even de tijd om dit - vooral - geestelijk te verwerken. Wij, de troep, gaan door met 6 verkenners, waarvan we ex-welpen Frits en Lucas van harte verwelkomen. Ik hoop dat ze zich snel thuis zullen voelen bij ons. Dit seizoen bieden we weer een gevarieerd programma, dat zal bestaan uit sport & spel, speur- en fietstochten, kwissen, insignewerk etc. etc. Uiteraard vergeten we dit jaar ook de 'technische' kant niet, want een scoutingseizoen voor verkenners blijft tenslotte een jaar van theoretische en praktische kennis en vaardigheden opdoen die we nodig hebben voor het hoogtepunt: het zomerkamp. Vandaar dus o.a. E.H.B.O.-instructie, kaart en kompas, kookwedstrijden, pionieren, hakken, stoken etc. etc.

Natuurlijk staan we altijd voor jullie ideeën en eventuele wensen open. Heb je een leuk idee voor een programma, aarzel niet en vertel het ons!! Het voordeel van een kleine troep is, dat we wat mobieler zijn en dus meer 'op locatie' kunnen doen.

Michel's moppentrommel

we hebben er weer een nieuwe rubriek bij ,
er werd gewoon om geschreeuwd dat ik deze rubriek mocht of eerlijk
gezegd moest doen.
dat komt zo, ik vertel de leiding iedere week een mop, ze vragen
er toch zelf om?
en zo kwam het dat ik iedere week een mop vertel, en nu mag iedereen
er van mee genieten

WEEK 35

Peter heeft boodschappen voor zijn moeder gedaan. Als hij
thuiskomt, zijn er vier eieren stuk. Je had de eieren niet
onderin moeten leggen; zegt zijn moeder.
Ik heb de eieren juist onderin gedaan, zodat niet alles vies
zou worden als ze kapot gingen, verdedigt Peter zich.

WEEK 36

Wanneer weet een blinde parachutist dat hij bijna op de grond is?
Als de riem van zijn blinde-geleide hond slap gaat hangen.

WEEK 37

Je moet eerste hulp gaan verlenen bij iemand die niet goed
is geworden bij de tandarts, zegt de chef tegen één van zijn
verplegers die aan de beurt is om uit te rijden.
Mompelt de verpleger : Zeker net de rekening gekregen.

WEEK 38

Meester? vraagt Bertje. Weet u ook hoe zout de zee is?
De meester weet het niet.
Dan vraag ik het wel aan een andere kwal.

Kampverslag van het zomerkamp der Verkenners, gehouden te Ommen
7 juli t/m 14 juli 1990.

Zaterdag 7 juli.

Vandaag is de dag.

Zomerkamp 1990 vangt aan.

Jan en ik gaan de bussen halen en op de Daltonlaan worden ze geladen. De welpen vertrekken óók meteen voor hun zomerkamp, dus het is drukte alom.

Dit keer heeft Dennis de meeste bagage; + 3 kuub.

Om 11.00 uur openen we gezamenlijk de kampen.

Nu de ouders erbij zijn, doen we meteen een belangrijke mededeling; eindelijk, eindelijk is de toezegging er van de Deelgemeente dat we na 2 jaar onderhandelen mogen gaan bouwen aan de Daltonlaan. Applaus klettert over het terrein.

Uiteraard regent het. Waarom ook niet.

Het is tenslotte zomer.

Met luide claxon gaan we er vantussen.

We hebben luxe bussen. Jan heeft zelfs een Turbo-diesel, maar hij is zó zwaar beladen dat hij met moeite kan volgen.

Raymond met Kever sluit de colonne.

Bij Amersfoort lunchen we. Wildvreemden komen ons bezichtigen en een op weg zijnde vakantievader in korte broek (13 graden en hoosbuien!!) zet onaangekondigd zijn 3 jaar oud dochttertje in onze bus om ons van dichtbij te bekijken.

De leiding zijn de enigen die lunchen; de verkenners hadden hun lupa (= LUnchPAkket) bij Capelle al verorberd. We vervolgen onze weg.

Ongeveer 13.30 uur arriveren we op Gilwell Ada's hoeve; hét kampeerterrein van Scouting Nederland. We worden gastvrij ontvangen en krijgen ons terrein gewezen. Ik krijg ten kantore van de beheerdster een briefing over de gang van zaken op het complex. Het meeste ontgaat me vanwege het dialect.

De rest van de meute trekt naar ons kampterrein 'Westhoek' alwaar begonnen wordt met de kampopbouw.

De regen is zowaar even opgehouden.

Er verrijzen 3 patrouillekampen bestaande uit een 8 persoons tent, een keukendak waaronder gegeten wordt aan een zelf gepioneerde tafel, voorts een vuurtafel waarop met houtvuur gekookt wordt en overige accessoires zoals een schoenenrek, pannenrek, enz.

Om 18.00 uur wordt er gefourageerd. Bloemkool met verse worst, luidt het menu, met vla toe. De culinaire capaciteiten van de verkenners zijn het verst te zoeken bij de Vossenpatrouille; halfgare aardappelen, rauwe bloemkool en moddervette worst. Aan de vla valt niks te verpesten, maar dit alles zal morgen beter moeten.



We sluiten de dag bij de mooi opgebouwde vlaggenmast en er volgen wat huishoudelijke mededelingen.

Dan gaan we op pad voor de traditionele verkenningswandeling over het terrein.

Het miezerregentje weet van geen wijken en gehuld in regenjacks soppen we door het bos.

Meestal 'verdwalen' we op zulke tochtjes; nu zorgen we er nauwkeurig voor om recht voor de hoeve uit te komen. Dan is het bedtijd.

's Middags hebben we de veldtelefoon geïnstalleerd. Vanaf de vlaggenmast kan gebeld worden met het stafkamp hetgeen de verkenners zich geen tweede keer laten zeggen. Het krenge staat roodgloeiend. Bij voorkeur tijdens maaltijden. Rond bedtijd volgt wederom een sessie met belangrijke vragen als: hoe laat worden we gewekt, krijgen we vannacht een dropping (Ralph) en wat gaan we doen (Dennis).

Uw verslaggever is leider van de dag en dús 'mag' hij de telefoon beantwoorden. Hij wordt er volslagen krankjorem van.

Normaal gesproken heb je in klompen geen koude voeten. Daarom gaan ze elk kamp mee. Nu echter Pa van Herk ons een fles heeft overhandigd 'tegen de koude voeten en optrekkend vocht', slaat dit lichamenlijk ongemak in volle hevigheid toe. En het helpt..

Zondag 8 juli.

Vroeger kon je als leider nog wel eens een beschuitje, eitje, thee en Jus d'O van de leider van de dag op bed geserveerd krijgen op de eerste kampochtend. Maar dat was vroeger..

Raymond verrekt het om een ontbijtje te fabriceren. Dat roept om wraak. We slapen uit. Tenminste wij; de verkenners duidelijk niet.

Ze houden zich aan de regel om in de tent te blijven tot wij ze er uit halen. Dat is overigens de enige regel waar men zich tot op heden aan gehouden heeft. Vannacht is er op grote schaal gekeet, chips, snoep, cola, koeken, radio's, walkman en wierrook (jawel!!) ge- en verbruikt. Uw verslaggever trekt daarover meteen van leer tegen de mannen, daarmee het kenmerk chagrijnig verdienend.

De heren worden aangezet zich te wassen, te fourageren en hun tent op te ruimen waarna de opening van de dag bij de vlaggenmast volgt.

Na de opening maakt elke patrouille zijn kamp af.

Vorig jaar moest de patrouille van Bas een ladder gebruiken om de pannen van het vuurrooster te halen. Dit jaar is de vuurtafel bijna ingegraven, zo laag is t'ie.

Bij de Vossen is een stoel gepioneerd die zó dicht bij de vuurtafel staat, dat je zou verkolen als je erop gaat zitten.

Om onduidelijke reden is pal naast de vuurtafel een gat verschenen van 50x50x50 cm. Leuk als je als leider 's nachts een inspektieronde maakt.

Op bevel van hogerhand (de hoogste) wordt de put gedempt voordat er een kalf in verdrinkt.

Des middags kan elke verkenners een poging doen om het vaardigheidsinsigne 'survival' te behalen.

Het heeft 5 onderdelen: een stormbaan, kaart/kompas, ehbo, voedselbereiding en een bivak.

Vandaag doen we de stormbaan, de voedselbereiding en bij goed weer (ha,ha) het bivak.

De stormbaan bestaat uit een Tarzanslinger over een diep ravijn, een tijgersluipgang onder een tentdoek en een buikschuif over ca. 15 meter.

Dit alles via stopwatch.

Dennis, Vincent, Alex en Sander waren zeer snel op dit onderdeel. De voedselbereiding bestond uit stokbrood bakken boven een houtvuurtje.

Als het ooit op echt overleven aankomt, zullen w.s. enkele verkenneren een vroege hongerdood tegemoet gaan.

De oplettende lezer zal begrijpen dat het bivak uitgesteld zal worden i.v.m. het weer. Tout het KNMI kan de boom in, er was goed weer voorspeld maar voorlopig is het 14 graden, regent het en blijven we koude voeten houden, alhoewel we voor dat laatste het KNMI niet nodig hebben.. Het inmiddels opgehangen vleybal- annex badmintonnet bewijst zijn recht tot aanschaf.

Uw verslaggever met name, laat zijn vaandrighs alle hoeken van het speelveld zien plus overige.

Breed worden zijn voordelen tegen de nadelen van voornoemde vaandrighs uitgemeten, doch kwaliteit verloochent zich niet heren.

Zondag 8 juli is ook de dag van de finale van het WK voetbal in Rome. De beheerders van de hoeve hebben op hun achterplaats een tribune gemaakt en een zeil gespannen. Iedereen wordt uitgenodigd om de finale aldaar te aanschouwen.

De verkenneren verzekeren ons dat als we niet gaan kijken zij op één of andere manier tóch naar de tribune gaan.

Zelf willen we het eigenlijk ook graag zien, dus we gaan.

Een Duitse scoutinggroep heeft zich al op de banken voor de tv geïnstalleerd. Een dik irritant varken met dito kop en een opzichtig zakmes aan z'n gordel ter grootte van een Samoeraizwaard, kijkt ons vijandig aan. Dat belooft wat.

Als na een tijdje Rudi Völler een gele kaart van de scheidsrechter krijgt, joelt alles wat Nederland is. Het varken verschrompelt tot big. Helaas scoren de Duitsers hetgeen bij hun scoutingaanghang aanleiding is om over te gaan tot het uitstoten van inheemse oerwoudgeluiden. De lol is er voor ons af als de scheidsrechter blijkt omgekocht, getuige van de penalty en de rode kaarten.

De oranje limonade in de rust verhelpt daar niets aan.

Er gaan wat grappen over de hoofden naar aanleiding van de scheidsrechter's échte beroep (hij is gynaecoloog) in relatie tot het fluiten van wedstrijden, maar twee minuten voor het eindsignaal gaan we terug naar ons kampterrein. Goede verliezers als we zijn, willen we er niet bij zijn als het varken en c.s. zijn overwinningssritueel gaat opvoeren al of niet gebruikmakend van zijn Samoerai.

Het wordt donker en dús worden de verkenneren hun tenten ingedreven. Wij volgen niet veel later.



Maandag 9 juli.

Vandaag staat de fietstocht op het programma.

Raymond gaat met zijn Kever fourageren en de fietsen bestellen.

(Zijn Kever is niet meer APK-geldig.red.)

Hij parkeert hem wat ongelukkig en een agent bekeurt hem tijdens de 5 minuten dat hij bij de fietsverhuurder is.

Briesend komt hij terug. Fl.120.= aan de broek.

De agent wordt weinig verheffends toebedacht. Enkele ons niet bekende lichamelijke ongemakken worden hem in het vooruitzicht gesteld alsmede aandoeningen van blijvende aard. Voorts beleven twee nieuwe vloeken hun wereldpremiere.

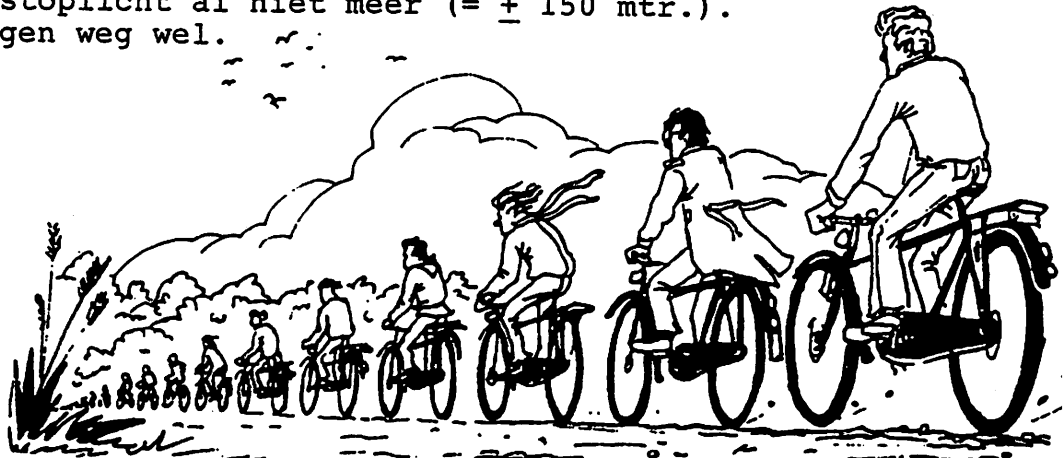
Normaal gesproken doen Patrick en ik dit af met 'eigen schuld, dikke bult', doch uit taktische overwegingen laten we dit achterwege en kermen we met hem mee.

De fietstocht is lang. Hugo die als persoonlijk fietsrecord de afstand tussen huis en oma op zijn naam heeft staan (ongeveer 15 min.) heeft wat moeite met de ca. 45 km.

Maar mooi is t'ie wél, onze route. Onderweg zien we konijnen, hazen, Vlaamse gaaien, gezin op huifkar (Pa op de bok met een uitdrukking op z'n gezicht waaruit moet blijken dat hij er in geluid is door de rest van zijn gezin, wat waarschijnlijk ook klopt), enz.

De door de fietsverhuurder ter beschikking gestelde fietsroute klopt vanaf het eerste stoplicht al niet meer (= + 150 mtr.).

We zoeken onze eigen weg wel.



Rond 17.00 uur zijn we terug in Ommen.

Vanavond hebben de heren een vrij avondje wel verdiend. Al hakkend, voetballend, badmintonnend en kampvurend wordt dit doorgebracht bij redelijk weer; het is in ieder geval droog. Morgen is ons zon beloofd.

Het eerste badmintonset is al gesneuveld. De bespanning is totaal verslinterd hetgeen aan de materiaalmeester de fluwelen reactie ontlokt: welke venerus.... heeft dat gedaan. Dit op misthoorngeluidsterkte.

Enige censuur leek mij hier gepast daar de materiaalmeester door eerder vermelde boete de nuance even kwijt was en wij hem deze krachtterm om die reden niet willen aanrekenen.

Eerder dit kamp hebben onze verkenners kennis gemaakt met een Rowan-Sherpagroep uit Emmeloord. Zij staan een stukje verderop in het bos.

In de loop van deze avond verdwijnen steeds meer Brownseers.

Snel blijkt dat zij zich ophouden bij een kampvuur in het kamp van Emmeloord.

Een afvaardiging dames komt de achtergebleven Brownseers uitnodigen om hun kampvuur bij te wonen en wellicht een bijdrage te leveren aan het kampvuurprogramma. Onze verkenners blijken over een goed sprintvermogen te beschikken want 2 sec. later zitten zij rond het vuur.

Patrick leert de Emmeloorders het 4 deukenlied en de appelsap vloeit rijkelijk.

Rond 23.00 uur is het welletjes en terwijl we naar ons kampterrein teruglopen breekt er een stortbui los die zijn weerga niet kent. In 20 mtr.

zijn we tot op de laatste draad nat. Snel duiken we onze tenten in.

Dinsdag 10 juli.

We staan op met.. zon, jawel. De koperen ploert maakt zijn opwachting. Terwijl uw verslaggever het als leider van de dag gegund is om de verenners te wekken op de hem bekende sympathieke manier, begint Raymond met het klaar maken van de fouragekisten.

Voor de fourage is een speciale bungalowtent ingericht.

Achteloos wil hij de tent-veger opzij leggen, maar deze blijkt een eekhoorn. Met een kreet van schrik dondert Raymond ruggelings de tent uit. De eekhoorn trouwens óók.

Er blijkt een ontbijtkoek te zijn aangevreten waartoe éérst een gat in de binnentent is geknaagd. De echte tentveger wordt nu in dit gat gepropt. Vandaag is de dag van het Grote-Brownsea-Kwis-En-Opdrachten-Spel wat de hele dag zal gaan duren.

50 vragen en opdrachten met elk hun eigen puntenwaardering worden door teams van twee opgelost.

De vragen en opdrachten variëren van; verzamel 5 bewijzen voor de aanwezigheid van wild in het bos, hetgeen vogelpoep en veren oplevert, tot; noem 5 spreekwoorden en/of gezegden waar het woord 'boer' in voor komt. Deze vraag weet helaas geen enkel team te beantwoorden, hoewel er originele tussen zitten, getuige: wat de boer niet kent, kent de boerin óók niet' en: 'geef die boer een stoel', waarmee waarschijnlijk een keelwind bedoeld wordt.

Winnar wordt het koppel Sander/Ralph, dit tot hun eigen stomme verbazing. Na het diner taaien we af naar de City of Ommen om aldaar de Ommer-Bissingh bij te wonen; een jaarlijks terugkerend fenomeen van kermis-attracties en activiteiten in het centrum van Ommen.

De botsauto's genieten de meeste belangstelling.

Uw verslaggever had het genoeg een ritje te mogen maken met Vincent aan het stuurwiel. Goed en wel in de auto plaatsgenomen worden we subiet van achteren getorpedeerd door een Ommenaar. Onze hoofden knikken 90 graden naar achteren om vervolgens door de volgende dreun bijna het parcours af te vliegen. Dit alles wordt gadeslagen door tientallen omstanders die met smart op een vrij autootje staan te wachten om zich vervolgens in vieren te laten rijden.

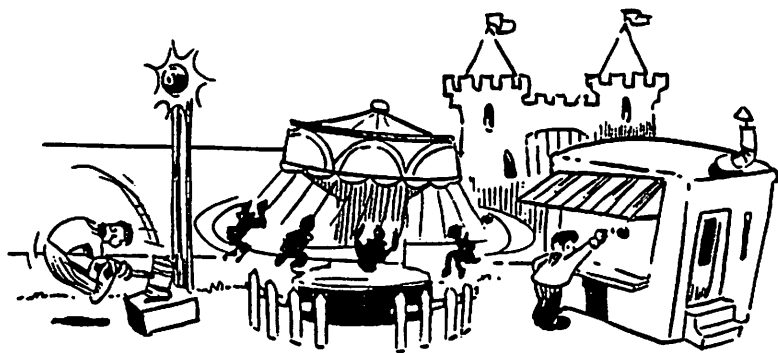
Na een gekneusde vinger en twee losgeraakte vullingen redt ik het vege lijf van de totale ineenstorting door tussen twee ritten door ons wagentje te verlaten.


Deze avond blijkt een gevoelige tik in ieders portemonnaie uitgedeeld te hebben. Suikerspinnen, ijs e.d. gaan in grote hoeveelheden naar binnen. De leiding gunt zichzelf één (!) met water aangelengd en in het kleinst aanwezige glaasje getapt, lauw biertje. Genieten dus.

Terug op het kampterrein gaan we naar bed. Althans, de verkenners.

DE leiding 'rust nog wat uit' onder het keukendak.

De fouragemeester heeft in een vlag van afwezigheid per ongeluk en zeker niet met voorbedachte rade, laat staan met opzet, 3 zomerkampworsten teveel ingekocht. Zonde, toegegeven. Het toeval wil dat wij óók met z'n drieën zijn. Weggooien doe je niet want dat is ons geleerd. Gooi nooit voedsel weg want elders in de wereld gaan er mensen dood van de honger. Dat verband is me trouwens nooit duidelijk geworden, maar goed.





Die worsten gaan dus in de pan, gebraden in de goedkoopste halvarine van 85% water. Het gespetter is tot in de wijde omtrek te horen, alsook het gescheld volgend op het gespetter van vet op blote benen. De worsten spatten open en verkolen, verschrompelen en vervetten, maar zo zijn ze wél het lekkerst!

Woensdag 11 juli.

Woensdag is hikedag.

In ons voorbereidingsweekend in Mei hebben Patrick en ik een hike uitgezet en Raymond en Paul de andere.

Deze ochtend van vertrek bestaat er angst onder de verkenners, angst voor de patrouille die de hike van Raymond en Paul moet lopen.

Bij eerdere hikes was het toevalligerwijs (?) altijd hún hike waar men verkeerd liep en vaak vele kilometers meer moest lopen.

Nadat de heren opweg zijn geholpen, gaan wij fourageren en daarna naar de eerste controlepost. Het fourageren vullen we aan met een kop koffie op het terras en een AD-tje.

Ongeveer 2.5 uur na vertrek vinden we de patrouille van Michel het eerst, ongeveer 800 meter van het kampterrein. Zij hebben dus de hike van Raymond en zijn het spoor bijster.

We helpen ze weer op weg en gaan vervolgens op zoek naar de tweede patrouille. Maar waar we ook zoeken, we vinden ze niet. Even vrezen we voor onze reputatie. Het is niet te hopen dat ook zij een foute hike hebben. (Die van Patrick en mij dus.)

We rijden nagenoeg de hele hike na met de bus, zelfs over niet toegestane paadjes en weggetjes. Dat doen we drie keer. Onvindbaar.

Raymond laat niet na om hier voortdurend honende opmerkingen te maken. Doch aan het eind van de middag treffen we het gezelschap monter op weg naar het kampterrein. De hike was zó goed dat ze ver voor op het tijdschema lagen. Dank u.

Eenmaal verzameld keren we terug naar het kampterrein alwaar we dineren.

Daarna mag iedereen van de inspanningen bijkomen. Doch niet de hele avond. Afgelopen zondag hebben we een eerste poging gedaan om het insigne 'survival' te behalen. Het laatste onderdeel hiervan moet nog gedaan worden. Het bivak.

Dat betekent dat men met minimale middelen moet overnachten. In de open lucht dus.

Wél wordt er voor de zekerheid 1 zeiltje gespannen tegen vallende denneappels, eekhoorns en regen, maar voor de rest is er geen bescherming.



Met z'n allen op een rij ligt het gespuis in het bivak.

Enkele slimmerds die de hopman trachtten te misleiden, mogen uit het bivak komen om zich alsnóg te gaan wassen en hun tanden te poetsen.

Ralph wordt toegevoegd dat we zijn nieuwe scouting T-shirt nu wel gezien hebben en dat dat morgen een ander shirt mag (moet) zijn.

Dan wordt het langzaam rustig. De staf evalueert de hikedag en blikkt vooruit naar morgen.

Donderdag 12 juli.

Na de brunch is het al aardig warm zodat we onze geplande trip naar het zwembad kunnen maken. (20 min. gaans. Lopend)

Nadat we de bus geparkeerd hebben, drommen we het bad binnen.

Na ruim 5 dagen bosgrond is een douche voor de heren niet onwelkom, doch helaas blijkt er alleen steenkoud water uit te komen.

(De leiding had vooraf het privilege geregeld om de douches te gebruiken op het vakantiepark 'De Besthemenerberg', doch slechts voor drie man.)

Aangelokt door de aankondiging dat het zwemwater 23 graden is, duikt Patrick te water.

Als hij bovenkomt is zijn hart achter zijn huig te zien. Het water blijkt kouder dan de douches; zo'n 15 graden.

Met dank voor de waarschuwing staan we langs het bassin wat te treuzelen. Niets is echter natuurlijk leuker dan leiding in het water te gooien.

Dat gebeurt dus ook en vervolgens gaan we en masse van de glijbaan.

Bovenaan de trap staat iedereen wat te treuzelen. Hugo staat vooraan.

Om hem tot spoed te manen, geef ik hem een zetje. Hij glijdt uit en stuitert met z'n hoofd tegen de afzetbeugel en tuimelt de glijbaan in, naar beneden. Wij er, niets vermoedend, achteraan.

Beneden aangekomen bloedt Hugo als een rund. Eerst denken we aan een bloedneus, maar als ik onder zijn hand door naar zijn neus kijk, kijk ik rechtstreeks in zijn hersenpan. (Bij wijze van spreken).

Er zit een scheurtje waar z'n neus overgaat in bovenlip.

Nadat de badcheffin ons heeft aangekondigd, gaan Raymond, Hugo en ik naar de dokter.

Daar krijgt Hugo een hechting in de scheur en een ferme pleister die z'n hele bovenlip beslaat.

Hugo geeft geen kik.

We keren terug naar het zwembad, maar zwemmen is er voor Hugo niet meer bij.

Na het diner maken we een vuurtje en wordt er gevolleybald.

De laatste voorraden worden aangesproken.

Morgen is de laatste, hele kampdag.

Op Hugo's pleister hebben we ter camouflage een snor getekend.



Vrijdag 13 juli.

Heden is recorddag.

Op het onderdeel: zo snel mogelijk 3 beschuiten eten komt, en wie zal dat verbazen, Dennis als beste uit de bus.

Met gespreide armen zo lang mogelijk 2 volle literflessen vasthouden, wordt het beste gedaan door Sander.

Het touwtje springen wordt met afstand gewonnen door Vincent.

Michel scoorde goed met de snelste kruissjorring en Alex was heel goed bij het opdrukken.

Na alle records gaan we de afluiting van het kamp voorbereiden: de barbeque en aansluitend kampvuur.

De fouragemeester heeft een heerlijk BBQ-menu gemaakt en rond het vuurtje is het heel gezellig.

Aan het eind van de avond ontnemt meneer 'Duivelsoog' iedereen de lust tot gekeet, waarna we de laatste nacht ingaan.

Zaterdag 14 juli.

Om 07.30 uur komt Michel naar de staftent om te melden dat Hugo niet geslapen heeft en dat hij ligt te huilen van de pijn in zijn oor. De ehbo-meester draait zich nog eens om en snurkt verder.

Een elleboogstoot ter hoogte van zijn ribben doet wonderen.

Hugo komt zelf ook naar de tent, maar we kunnen weinig voor hem doen. Naar de dokter dus.

De beheerdster wordt uit bed gebeld en bij haar kunnen we de dokter bellen.

We mogen om 09.00 uur komen.

Hugo en ik gaan op pad. Het is nog te vroeg voor dokter en dus besluiten we vast geld uit de muur te gaan halen voor de afrekening van de bussen. Helaas heeft een leuke Ommenaar de apparatuur van de giromaat geheel met mayonaise ingesmeerd, dus die doet het niet.

Dan is het wél 09.00 uur.

We treffen een heel aardige dokter en hij heeft de diagnose snel gesteld; oorontsteking.

We krijgen een recept mee voor medicijnen en gaan direkt door naar de apotheek. Zodra we de pillen hebben neemt Hugo er één in en een half uur later is hij zo duf als een konijn.

Intussen is de rest begonnen met de ontmanteling van het kamp.

Als Hugo en ik terugkomen zijn de tenten al plat en veel materiaal ingepakt.

Wat later komt Jan met de tweede bus en nemen we afscheid van de beheerdster. Zij heeft ons prima begeleid.

Onderweg lunchen we nog even en dan rijden we rond 13.00 uur de Daltonlaan in onder luid getoeter.

Helaas is er nog geen ouder te bekennen.

We laden de bussen uit en dan druppelen de eigenaars van de verkennerbussen binnen.

We sluiten het kamp en reiken de kampherrinnering uit; het insigne van Gilwell Ada's hoeve.

Tevens nemen we afscheid van Michel, Bas, Dennis, Hugo, en Vincent, want zij gaan volgend jaar naar de rowans.

Zij zeggen een leuke verkennerstijd gehad te hebben, maar hun gezichten staan verdacht opgelucht.

En dan is het echt voorbij. Als alles opgeruimd is, brengen we de bussen terug en gaat de voltallige groepsleiding zich opmaken voor de traditionele afsluiting van alle kampen en het seizoen; het slotdiner.

De verkennerleiding wil hierbij Jan bedanken voor zijn diensten en ook Karin die voor de voordelige bussen heeft gezorgd.

Philip Weber
Teamleider Verkenners.



Als afluiting van het seizoen en de zomerkampen, is het binnen de Brownseagroep traditie geworden om met alle leiding, keukenstaf en chauffeurs te dineren.

Iedereen gaat hierna op vakantie en het is een mooie gelegenheid om kampervaringen van welpen- en verkennerleiding uit te wisselen. Na chinees ('88) en Mexicaan ('89), valt dit keer de eer ons te ontvangen aan de Griek toe.

Zowel Mariëlle als ik hebben geboekt, dus hij verwacht zo'n 50 man. We zijn met dertien.

De eigenaar ontvangt ons nietsvermoedend persoonlijk en wijst ons onze tafels.

Het terras van zijn buurman was voor ons verzamelpunt en aldaar hebben de vroege vogels vast wat bier tot zich genomen.

Als de Griek als welkomstdrankje met een voorraad Ouzo aankomt, heet hij vanaf dat moment voor ons Zorba.

We voelen ons nog niet welkom genoeg en dus rukken we nog wat gerstenaan.

We bestellen onze keuze en als het voorgerecht geserveerd wordt, gebeurt het.

In de kampen en bij groepsaangelegenheden is het aan het begin en einde van maaltijden de gewoonte dat allen elkaars handen vasthouden (rechts over links) en uit volle ^{borst}brullen: HAP HAP HAPPERDEHAP HAPPERDEHAP HAP HAP HAP HAP HAP, BIK BIK BIKKERDEBIK BIKKERDEBIK BIK BIK BIK BIK BIK, SMA-KE-LIJK E-TEN !!!!!!!!!

(De welpen plakten daar tot vervelens toe nog achteraan: en verslik je niet, want dat is ongezond, en ga zo maar door...).

U voelt hem al, óók bij Zorba laten we dit niet achterwege.

Sterker nog, het volume wordt nog wat opgeschroefd.

Overige gasten verstijven van schrik.

Hoewel er niemand er echt aanstoot aan neemt, is het na de laatste klank van ons verdacht stil in de tent.

Zorba kijkt dodelijk verschrikt en beseft dat hij door onze boeking aan te nemen zich deerlijk vergist heeft, hetgeen we verzachten door hem de grootste rekening te laten verzorgen die hij sinds lange tijd mocht uitschrijven.

Het diner is voortreffelijk. De drank ook.

De serveersters vinden het wel leuk en dringen aan op een vervolg van onze beginyell.

Wij zijn de rotsten niet, dus aan het eind van de maaltijd heffen we aan: WIJ HEB-BEN SMA-KE-LIJK GE-GE-TEN EN LUS-TEN NIETS MEER, EERST WA-REN WIJ HOL , NU ZIJN WE VOL !!!!!!!!!

Applaus klinkt hier en daar op.

Nu is het hek van de dam. In de kampen zijn er altijd wel speciale gebruiken en liedjes die de hele week gedaan worden.

Het hele repertoire wordt nu afgedraaid compleet met de Duitse uitvoering van kleine Catootje.

Als uitsmijter bewaren we de yell ROTTERDAM, die het pand op zijn grondvesten doet schudden. De serveersters hebben de avond van hun leven. Dan is het toch tijd weg te gaan.

We krijgen van Zorba allemaal een hand en een buiging en een drankje van het huis.

Vervolgens gaat het op naar de oude haven waar we van plan zijn alle 100 in voorraad zijnde merken bier te proberen.

We halen het niet. Bij 62 haken we af en keren we huiswaarts.

6 Weken geen scouting. Leuk hoor.

Philip.

MEDEDELINGEN VAN HET BOUWFRONT.

6 September 1987 was de dag dat ons clubhuis aan de Kanaalweg in brand werd gestoken.

3 jaar later gaat het er eindelijk op lijken dat we mogen gaan nieuw bouwen.

Aan de Daltonlaan komt ons nieuwe scoutshome. Na veel overleg en misverstanden met de deelgemeente, zijn we nu in een beslissingsfase. We wachten nog op een schriftelijke bevestiging van de Deelgemeente Centrum-noord van hun toezegging om te mogen bouwen.

De bouwkommissie bestaande uit Penningmeester Ruud, Bouw-penningmeester Henk, Rowanchef Jan, oud groepsvoorzitter Karel en ikzelf, hebben afgelopen dinsdag de taken geïnventariseerd welke er bij dit karwei komen kijken.

Die zijn niet gering.

Het nieuwe clubhuis wordt 8x16 meter en komt evenwijdig aan het slootje.

Dat betekent dat de container verplaatst moet worden, dat het huidige clubhuis afgebroken moet worden, vóórdat we kunnen gaan bouwen, (we zitten dus een tijdje zonder onderkomen), de resten van het huidige clubhuis moeten worden afgevoerd alsmede een gedeelte van de betonnen funderingsplaat, de septictank gerenoveerd, de bouwplaats moet bouwrijp worden gemaakt (zandlaag aanbrengen, dus weer contact met de gemeente voor zand e.d.), als het clubhuis staat, moet het worden afgewerkt met elektriciteit en inrichting, enz., enz.

Als rode draad door dit alles loopt het contact met gemeente en bouwer. Voorwaar een hele klus, alles bij elkaar.

Het meeste werk kan en zal gedaan worden door bouwkommissie, bestuur, leiding en leden.

Veel leiding heeft al een dubbelfunctie binnen de groep, daarnaast is er de wekelijkse druk om een verantwoord programma aan de leden te bieden hetgeen veel voorbereiding vergt. Bovendien studeren er een aantal leiders- en sters of hebben een drukke baan. U begrijpt dat ik een lange inleiding gebruik om uw hulp te vragen.

Hulp op het gebied van afwerking van het nieuwe clubhuis, afbraak van het huidige, verplaatsen van de container, (dat doen we inderdaad zelf want waar we geld kunnen besparen, doen we het.) en vooral hulp op het gebied van meedenken in en met de bouwkommissie.

Onder u bevindt zich vást die bekwame timmerman, die huishoudelijk schilder, die agressieve sloper of die creatieve bestuurder die ons bij bovenstaand behulpzaam kan- en wil zijn.

Op wiens medewerking mogen we rekenen?
Wie wil er mee werken om onze leden en uw kind een fantastisch mooi onderkomen te bezorgen? Iedereen toch?
Graag uw overstelpende reacties naar ondergetekende.
De Brownseagroep is u bij voorbaat erkentelijk.

Philip Chr. Weber
Groepsvoorzitter Brownseagroep '66

Korr.adres;
Abr.Kuyperlaan 103 a
3038 PH ROTTERDAM.
Tel.010-466 0 477.

Beste verkenmersleiding

Ik en nog een paar andere wie een paar weken geleden zijn over
gevlogen naar de rowans.

Willen jullie hartelijk bedanken voor die onwijze jaren bij de
verkenners.

wij hopen dat jullie nog vele jaren zo doorgaan want als jullie
weggaan is heel de verkenners naam omlaag gegaan

wij ; Hugo, Dennis, Jean-paul, Michel, Vincent en Bas wensen jullie
veel sterkte in jullie loopbaan als Hopman?, Vaanrig? en vaanrig?

Bedankt, DE ROWANS



Beste Kudulezer,

Het nieuwe seizoen is alweer in volle gang als u deze kudu leest. Dit jaar is heel bijzonder voor de groep, maar ook voor de Rowans, want we draaien sinds kort met maar liefst 9 man.

Jaren hebben we net drie personen de Rowans weten te handhaven en nu wordt dit beloond met de overgang van 6 nieuwe Rowans.

De bedoeling is dat we dit jaar samen de programma's gaan maken en natuurlijk uitvoeren. Het eerste programma waar we echt werk in hebben gestoken is het organiseren en kopiëren van deze Kudu, en het resultaat is er dan ook.

Natuurlijk draaien we aan het eind van dit jaar een Zomerkamp, maar goed dit duurt nog wel even.

Wat voor werk de nieuwe rowans al in deze Kudu hebben gestoken heeft u al gelezen en na dit stukje komt er weer één van hun meesterwerkjes te voorschijn.

Ik hoop dat dit jaar perfect zal verlopen, maar daar twijfel ik niet aan. Mijn inzet hebben jullie en ik hoop dat ik ook op jullie kan rekenen.

met vriendelijk scoutinggroeten,

P.W. de Haan

P.W. de Haan
Penningmeester Rowans



VERSLAG ROWAN-WEEKEND 1990

Zaterdag:

We vertrokken om 10.40, dat is 20 minuten te vroeg. Na ongeveer een uurtje rijden kwamen we bij het kampeerterrein in Drunen.

Binnen een uur stond het hele kamp, en na het koffie drinken hebben we het kampeerterrein afgemaakt.

Daarna hebben we een wandeling door de Drunense Duinen gemaakt, waar we na verloop van tijd Jan en Dennis vl. kwijt waren.

Toen we al een half uur terug waren kwamen de heren ook aan. We zijn toen wezen voetballen en hebben gefrisbeed. Iedereen (vooral Hugo) heeft zitten smullen van de Dolmio die we aten.

S'avonds hebben we nog even gevoetbald en gefrisbeed en om ongeveer tien uur zijn we het fluit en tik spel wezen doen.

Dat is een spel waar 1 groep met een fluit loopt en de andere groep de groep met de fluit moet tikken, die op een afstand van de tikgroep loopt. Wanneer de tikgroep de fluitgroep vind trachtem ze daar een persoon van te tikken. Degene die dan getikt is moet zich aansluiten bij de tikgroep.

Toen het spel net afgelopen was begon het te regenen en zijn we onder het keukendak gaan zitten en hebben hier nog wat gedronken.

Zondag:

Om 9.00 stonden we op en ongeveer een half uur later zaten we aan het ontbijt.

Na het ontbijt zijn Jan en Paul water wezen halen en hebben naar het contactadres gebeld.

Toen ze terug waren wilden we kogels gaan zoeken in de Duinen. Nadat we een uur kogels hadden gezocht besloten we terug te gaan, maar niemand wist waar we ons bevonden



Na heel ver omlopen kwamen we eindelijk op het kamp-terrein aan, waar we pannenkoeken hebben gebakken als lunch.

'S middags om kwart voor 5 stapten we in de bus om te gaan midget-golven.

En toen we klaar waren begon het te regenen.

Op de eerste plaats was Vincent geïndigd en als goede tweede kwam Paul. Toen we bij

het terrein terugkwamen is Paul met twee verkenners water wezen

halen en de rest aan de voorbereidingen van het eten begonnen.

Om 19.00 zaten iedereen te smikkelen van de nassi. Ondertussen was het zeer slecht weer geworden en is het toch gelukt een vuur te bouwen.

midget-golf

voor sport en ontspanning

Baanuur volgens tarief a/d kassa

Te tonen op
verzoek

SCOREKAART

Baan	Punten	Baan	Punten
1	2	Transport	
2	4	10	3
3	2	11	9
4	1	12	9
5	2	13	3
6	2	14	2
7	1	15	2
8	7	16	6
9	3	17	2
Transport		18	6
Spelregels 202		Puntentotaal	64

Midgetgolf POLONIA
W. Rzemieniecki
Duinweg 45 - Drunen
Tel: 04163 - 74230/72369

BANEN en BAANRANDEN NIET BETREDEN!

S avonds om 22.00 hebben we een dropping in de regen gehad, waar u dadelijk een apart verslag van kan lezen.

Maandag:

Vanwege de zware dropping werden we pas om 11.30 wakker en na een half uur zaten we lekker te ontbijten. Dankzij een perfecte samenwerking waren we binnen 45 minuten vertrokken en was het weekend haast voorbij. In de bus was iedereen het met Paul eens dat het ,, ECH WEL ,, een geslaagd weekend was geweest.

Vincent en Bas.



DE DROPPING

Dit was een van de leukste avonden van het weekend.

omdat we een dropping kregen van Paul en als Paul een dropping geeft is het ook een dropping van ongeveer 3½ uur

na ongeveer een kwartier tot half uur in de bus te hebben

gezet en werd ik toch aardig misselijk en net voordat het opkwam mochten we uit stappen, gelukkig kon ik me nog inhouden.

en gingen opweg met Jan, Dennis v l, Hugo, Jean Paul, Dennis l, Vincent en ik Michel en natuurlijk onze Bas

Paul ging terug naar het kampterein om ons op te wachten

nadat we enige KM hadden gelopen kwamen we uit op de Drunense duinen.

toen we iets van honderd meter hadden gelopen hoorde we een stelletje ran-debiellen iets schreeuwen.

ik weet niet of ze ons zaagen en tegen ons hadden maar we waren wel een klein beetje bang geworden zodat we snel doorliepen

na ongeveer een half uurtje lopen kwamen we op een fietspad uit en zijn dat maar gaan volgen in de richting waarvan wij dachten dat het kamp was.

op een tijdje kwamen we in een klein dorpje uit wat een aantal mensen nogal bekend voorkwam.

dus zijn we een weg in geslagen waarvan we dachten die gaat naar drunen.

en na ongeveer drie uurtjes lopen kwamen we eindelijk in drunen aan en zagen ons kampterein al vanaf een paar grasvelden natuurlijk hele grote want we zagen het kampvuur branden en dat moest zelfs de boer zijn opgevallen toen die de koeien ging melken om half vijf dit laatste was maar een geintje we kwamen om twaalf uur aan

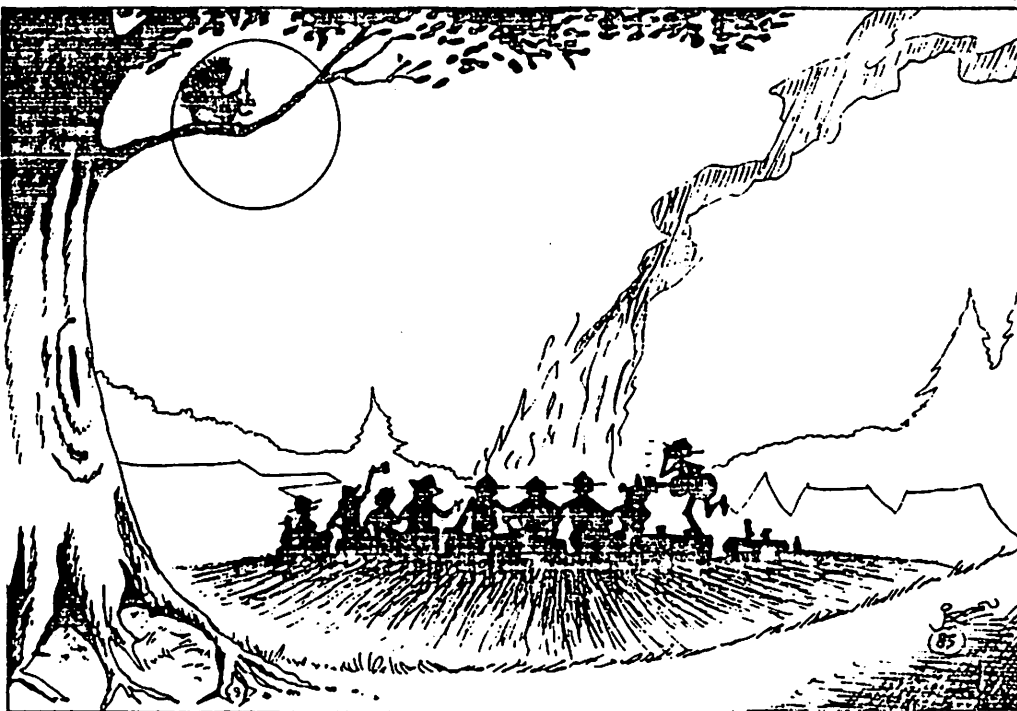
(vervolg dropping)

nadat we aankwamen lag paultje vredig te slapen met een zak
chips en een blikje drinken en natuurlijk een boekje
iedereen was een beetje kwaad en wilde op paultje een hoopje
maken

maar dat gebeurde niet want iedereen was moe en wilde naar bed
we dronken en aten nog wat en praatte nog wat na.

maar ik weet zeker dat de dropping geslaagd was want het was
reuze gezellig en eigenlijk was heel het weekend geslaagd

klachten insturen naar de rowans onder naam van michel



Hallo allemaal,

Nu de eerste KUDU van het nieuwe seizoen verschijnt wil ik meteen van de gelegenheid gebruik maken om me even voor te stellen. Mijn naam is Fred de Wit, ben 21 jaar jong en ben sinds zaterdag 22 augustus verbonden aan de Brownsea Groep.

Van oorsprong ben ik een Zeeuw, want ik ben geboren in Vlissingen maar later verhuist naar Middelburg, waar ik in 1979 als verkenner bij de Kazan de Wolf Groep aan mijn scouting loopbaan begonnen ben. Daar ben ik tot 1988 gebleven en heb in die tijd nog als rowan, stamlid en welpenleider gefunctioneerd. Toen ben ik in het seizoen '88/89 overgestapt naar de St. Bernadette Groep in Goes waar ik als kabouterleider en St. Nicolaas actief ben geweest. Daarna doorverhuist naar Terneuzen om daar mijn studie af te maken en heb in die negen maanden ook nog als vaandrig bij de Doorman Groep gezeten.

Direct na het behalen van mijn diploma ben ik in Rotterdam gaan werken op een school en ben hier ook gaan wonen. En van het een kwam het ander en als het bloed kruipt waar het niet gaan kan, dan eindig je als mederowanbegeleider bij de Brownsea Groep.

Mocht met dit verhaal je nieuwsgierigheid nog niet bevredigt zijn dan kan je me altijd aanspreken

Groetjes,

Fred de Wit
H

Verslag Scout-In 1990

Zoals iedereen ondertussen wel gemerkt heeft, heeft de regelmatig terugkerende happening wat we Scout-In noemen weer plaatsgevonden. Het resultaat, leeggelopen scouting groepen, vervelende kinderen op de zaterdagmiddag thuis, een enorme drukte op de weg vrijdagmiddag en avond, het autoverkeer rond Dronten zat vast en heel de Flevopolder in rep en roer.

Nu moesten we als leiding van de Brownsea/Hillegersberg natuurlijk daar ook ons gezicht laten zien en dat hebben we dan ook gedaan!! Vrijdagavond rond 19.45 uur vertrok een uit dertien man/vrouw bestaande delegatie in vier auto's naar Dronten met de bedoeling niet alleen er wat op te steken maar ook een hoop plezier te hebben. En dat laatste hebben we zeken gedaan.

Na ongeveer 1 uur en 45 minuten hadden we het gevonden, waarna we nog zo'n twintig minuten in de file gestaan hebben voordat we het terrein opkonden. Eenmaal de auto geparkeert hebben we snel maar niet te snel de tenten opgezet, zodat we de bagage in ieder geval kwijt konden. Daarna zijn we naar de kampvuurkuil gegaan. Nu moet je niet denken aan een cirkel van zes meter doorsnede, maar aan een vlakte van 500 x 500 meter met een podium zoals op parkpop. Toen we daar aankwamen was het nog een mooie grasvlakte waar ongeveer 9.500 scouts rustig zaten te wachten en waar ongeveer 1.000 scouts probeerden de anderen in het gezichtsveld te staan. Dat dat door velen niet in dank werd afgenomen was te merken aan de steeds luider en "vriendelijker" klinkende kreten die het welkomswoord van een of andere Scouting Nederland bons verstoorden. Daar hoefden ze ook niet veel moeite voor te doen want de geluidsterkte was om te huilen en van de bijna gelijktijdig vertoonde dia-presentatie werd je haast misselijk daar alles ongeveer driemaal in een moordend tempo voorbij kwam. De jongens van de techniek worden hierbij bedankt en of ze volgende keer aub beter willen opletten.

Toen het eenmaal tijd was voor de hoofdact van de opening ging iedereen finaal uit zijn dak en omdat we zoveel mogelijk van het optreden van VOF de Kunst wilden genieten zijn we slingerend naar voren gelopen totdat we bijna vooraan stonden. Het optreden maakte het slechte begin meer dan goed. Alleen liep er nog zo'n jojo met een saxofoon en harmonica over het podium te proberen popie jopie te zijn. Helaas voor hem kwam hij maar zielig over.

Na het optreden stormden pakweg 10.500 scouts over het terrein naar hun tenten of naar die van vrienden de kampvuurkuil achterlatend als een grote moddervlakte die de eerste maanden niet meer te gebruiken valt. Klein foutje van de organisatie, die beter lage tribunes van stellingmateriaal had kunnen neerzetten.

Die avond hebben we gezellig met onze eigen groep bij de tenten gezeten en zijn we niet te laat, (02.00 uur) gaan slapen. Voordat de volgende morgen het ontbijt fatsoenlijk genuttigd was, was het halve ochtendprogramma al voorbij, maar wij lieten ons daardoor niet tegenhouden en zijn in groepjes het aanbod van nieuwe ideeën en de presentatie van Scouting 2000 gaan bekijken. Onderwijl

mocht ik het heugelijke feit smaken door een aantal scouts van het vrouwelijk geslacht op de gebruikelijke manier begroet te worden en daarnaast ook nog een aantal scouts van het mannelijke geslacht te mogen begroeten, wat gepaard ging met een beestachtig gebrul en het geklepper van klompen. Want vanwege de terreinomstandigheden waren wij en met ons vele anderen van schoeisel verandert, zodat een complete klompenbrigade al klepperend over het terrein zwalkte.

De algemene mening over het aanbod was nogal minnetjes. Bij de Bevers en de Welpen/Kabouters was weinig interessants te zien en bij de Verkenners waren naast wat nieuwe doch leuke zaken ook veel bekende dingen te zien. De lunch werd gezamenlijk ergens op het terrein genuttigd en bestond uit de waren van het dichtstbijzijnde friettent. Na ook nog de middag rondgekeken te hebben bij de Scoutshop, de Rowan/Sherpa/Wilde Vaart afdeling hebben we redelijk op tijd ons avondeten genuttigd zodat we ons ook weer redelijk op tijd in het avondprogramma konden storten. Overall waren op het terrein grote tenten met bars en live/discomuziek, op die ene tent na waar een aantal meisjes een heldhaftige poging waagden badpakken te showen terwijl ze door een heel groot aantal scouts uitgelachen werden. Toch petje af voor de dames, lef hadden ze wel.

De rest van de avond hebben we bij de tenten doorgebracht met koffiedrinken en zingen. Het nu volgend gedeelte berust zuiver op aanwijzingen die de schrijver de volgende dag opgevangen heeft, daar hij eerlijkheidshalve moet bekennen tedientijde al te slapen. Maar het schijnt zo gezellig geweest te zijn, dat een aantal scouts van een stam, (de "A-stam"??), zich schenen af te vragen waar ze in vredesnaam bij beland waren. In iedergeval ons vergeten ze niet meer.

Dat vroeg de schrijver van dezes zich de volgende morgen ook af toen de verhalen eenmaal loskwamen, ik heb wat gemist!!. Afijn nadat de door de storm omgewaaide keuken weer hersteld was hebben we ontbeten en langzaam de bagage en de tenten opgeruimd met het oog op de dreigende lucht en een snel vertrek voordat iedereen op het idee kwam. Na amper overleg besloten we de sluiting niet meer af te wachten daar we geen behoefte hadden nog eens tweeeenehalf uur in de modder te gaan zitten kijken/luisteren naar de musical. Zodoende vertrokken we vroeg om rond drie uur allemaal weer op de Daltonlaan te verzamelen. Na het te drogen hangen van de tenten/keukenzeil en het opruimen van al het andere materiaal gingen we rond 15,45 uur weer ieder onze eigen weg.

PS. Iedereen bedankt voor de leuke dagen

Groetjes

fred